

Molnár József

Aztán...

Aztán a patakokban úsztunk,
egészen a folyóig felfutottunk,
majd az erdőkben kerestünk fákat,
megmászva fiatalságunkat,
és a rétet sem hagyhattuk ki,
boglya alatt kígyókat kutatva,
aztán lefeküdvé a fűre,
csak úgy kiáltoztunk az égre,
ahonnan semmit sem vártunk,
ettől még bőrig áztunk,
akkor ez majdnem természetes volt,
felhős, majd tiszta lett az égbolt,
aztán már nevtünk, és újra,
kopoghatott jég, míg meg nem unta,
jöhetett tél, és fagyos utca,
mi csak néztük, kinek szakad cucca,
aztán csönd lett, az ég is elsötétült,
mikor a fegyverek szava kékült.

Aztán 2....

Ma már a patakcsönd hiányát
elnyomja a tévé, meg az autófüst,
ma már az erdőkből kihulltak a fények,
hiába hívok, múltat megidézve,
elszaladtak az órák, évek,
hiába állok, mint régen székre,
sötét van, a magasból rongyrazás,
a mindent elfedő megmagyarázás.
Sötét van, hiába kiáltom,
holnap jöjjön el megváltóm,
nem kell a világnak már ének,
csak a szappan ízű lidércek,
vakolathullató percek,
vallató magunkba léptek,
nem kell már hűsítő zápor,
csak a téboly, székértábor.

Ma korán jött

Ma korán jött az alkony, már délben,
a fák táncolnak a széllel,
a csillagokat is lehoznám,
mondja az egyik,
itt senki nem haragszik.
Aztán már futottak a földek,
lakói ködben gyülekeznek,
a remény hátul maradt,
senki sem tolja,
a remény előre szalad,
senki sem érti,
csak bámulnak a fejek,
a nap ránk rántja az eget,
valaki kimászik alóla,
még ma is szól a nóta,
dinom-dánom, és
égzengés volt éjjel,
ma korán jött az alkony, már délben.

Második eljövétel

Lejött a véres keresztről átázva.
Szemében a mennydörgő szeretet
rózsa-harcosai nyitnak teret,
elindul, az aszott lelkeket rázza.

Tűnt apostolait hívja, jelet
rajzol ételre, asztalra, vég-várat
hamu-porból emel, hű katonákat
cseppként hulló kő-viaszból teremt.

Az meg sem fordul fejében, elkésett,
s hasztalan száll ide minden ige,
csillapítja a medrükből kilépett

tengerek égettagyag-színét. Vésett
kínként szúr a koszorú tövise.
Nem is érzi. Megérkezett. Bölcsőbb lett.

Mészáros József

A lady

Ezen a szép, napsütötte nyári délutánon ráérősen ballagtam a Batthyány téren a békásmegyeri HÉV-hez, mert még volt öt percem az indulásig. Mögöttem, üveg-hangon kopogós körömcipők ütemére figyeltem fel. Ezekhez a csengő hangú kopogásokhoz leginkább elegánsan vonuló nő párosítható – szoktam mondani. A kipp-koppos lady elsuhan mellettem, a vonulást Givenchy-illat kísérte. Ez az illat mélyen be van ivódva az érzékszerveimbe. Kis diákként a tanító néni, amikor a ropogásra vasalt fehér blúzában fölém hajolt és átnyúlt a jobb kezemhez, hogy azt vezesse az R-betű megrajzolásában, ez az illat csapott meg. Mindeközben a fejem a vállgödre és a melle közé szorult. (Igen! Én is szerelmes voltam a tanító nénibe!)

A lady már az én nyomvonalamban hatolt előttem, s felvettem az ő ritmusát. A darázsdereka, kerek feneke, hosszú combjai érzéken ringtak a májszínű, selyemből készült zsákruhában. A ruha díszítőeleme volt két, hullámos vonalú díszvarrás a hónaljak vonalától a tomporig. Teste a két hullámvonal között siklott. A vonat utolsó kocsijának lépcsőjén libbent fel a szerelvényre. Felpezdülve, a sarkában robotgattam. Az ablakhoz ült, vele szemben én is. Őzbarna szemében mosolyt láttam, amikor ránéztem. Májszínű bőrmappáját, amit átölelve a telt kebleihez szorított, az ölébe ejtette. A zárt mappából kihúzta a TIME magazint, melyet lepedőként szétnyitott maga előtt, mintha olvasna. Gondoltam, a fedezékben gyönyörködhetem szép, sudár termetében. Ekkor vettem észre, hogy a lap felső éle felett ő is méricskél engemet. Szilva formájú száján, középen, a borsónyi nyílás erotikussá tette az ajkát. Hűű...! Lépnem kell! Megszólítottam:

– Excuse me! Are you English?

– No, I'm not – válaszolta. Magyarra váltottam a szót, lesz, ami lesz, mégsem éghetek a nyögős nyelvtudásommal. Szerencsémre, a jó Isten honfitársamként teremtette, örömeiben ezt a gyönyörű nőt. Szóra szót, mondatra mondatot fűztünk, mintha már régóta nem láttuk volna egymást, közben a Rómainál leszállni készült, én is, mint együvé tartozó pár keltünk át az úton.

Egymást lázas izgalommal hallgatva körbejártuk a környék utcáit. Nem érdekelt bennünket a kutyák kerítésszagató harci ugatása, a tengernyi szúnyog rajzása, marása. Ő a túsarkú körömcipőjében nevetve rúgta szét a poros utat, kacagva botladozott a járdákból kinövő, karvastagságú gyökerekben. Most nem elegánsan vonuló büszke nő volt, hanem, csintalan, pajkos, felszabadult a fiatalságát élvező lány. Közben azért csatáztak a gondolatai, s arra gondolt, hogy jól kibeszéljük magunkat, és jó éjt kívánva elköszönünk egymástól, persze a találkozás reményében. A másik gondolata harcolt az előzővel: Mi lesz a következménye, ha mégis

behív az otthonába? Régen nem kapott már olyan szeretetet, melyre vágyai hajtják... Sajgott a teste, hogy fényárban és ölelésben ússzon. Oh! Jaj! A mama?! Hát, a Mama mindig reggel jön, nyugtatgatta magát. „Nem lehetek egyszerre szűz is meg kurva is. Apa halála után azon vettem magam észre, hogy Anya túlcsonduló gondoskodása alá és házi őrizetébe kerültem. Mi a legfontosabb az életemben? A kitörés! Ismét szabadon éljek, lélegezzem, szeressek...” Ezen gondolatai után olyan utcába fordult be, ahol már legalább háromszor elbarangoltunk. A lány megállt az egyik ház előtt, s közölte:

– Megérkeztem.

Rápillantottam a névtáblára, s látom, hogy ott a „dr. Ércfalvi Mátyás nagykövet” kiírás szerepel. Válaszként közölte:

– Apa... Tavaly autóbalesetben meghalt, amikor a montreali repülőtérről a diplomakiosztó ünnepségemre volt úton.

Néma részvétellel átöleltem a vállát, a mellkasomra borult és sírt. Könnyeit zsebkendőmmel törölgettem, majd apró csókok közepette felittam azokat. Lassan csendesült a megrendültsége. Könnyben úszó, vörös szemekkel, szipogó orral, fátyolos hangon megkérdezte:

– Bejössz?

A szobák falai a korall, a ciklámen és az azúrkék élénk árnyalataiban váltakoztak. A dohányzóasztalon egy olló alatt kettévágott, két fényképdarab volt, a felsőn egy öregúr, alóla félig kilátszott egy korban hozzáillő hölgy. A májszínű zsákruháját a gardrób szobában lecserélte ciklámen színű uszályos hálóingre. Mindeközben a nappali bőrfoteljében ültem egy pohár borral a kezemben, és figyeltem a lelkes, de a pattanásig feszült robogását. Érződött a levegőben, hogy a döntésének helyességén emészti magát. Összekulcsolta a kezeit a mellkasánál, és az ujjait tördelve nézett körbe-körbe. Végigjárta a tekintetével a különböző magasságú komódokat, az azokon elhelyezett egy- és többágú bronz gyertyatartókat. Ekkor, hirtelen mozdulattal kiszakította az összekulcsolt kezeit egymásból. Kirántotta az egyik fiókot, oda bevágta a két fényképdarabot, és az ollót. A fiókból kivett egy gyújtót, amilyennel a templomszolga gyújtogatja a gyertyákat. A gyertyák hajlékony lobogása közben lekapcsolta a villanyt. Gyertyafényárban úszott a lakás. Kinyitotta az erkély ajtaját. Enyhe, nyári huzatot varázsolt. A fények, a huzat és a függöny lengésének hatására olyan festői ecsetvonások úsztak a falakon, a bútorokon és rajtuk, mintha mi és a tárgyak egy fényfestmény szereplői lennénk.

Az uszályos hálóingből úgy dugta ki a két kezét, hogy a tenyerei egymásra tapadtak, a karjait a magasba emelve kinyújtotta, mint az úszónők a startkőnél. A testével ringott egyet és az uszályos ruha a földre hullott, s kilépett belőle. A lábával a földön lévő ruhának, mint a focista a labdának aláyesett, és az berepült a gardrób szoba előterébe. Hosszú, barna, loknis haját hátradobta, alkarjaival and-

ráskeresztet képezve a szép körtemelleit eltakarta, és az ölembe szökkent. Átölelt és a fülembe súgta:

– A tied vagyok.

Szaggató csókok váltása közben szedtük le rólam a ruházatot. Honnan, honnan nem, gumi volt a kezében, erre én:

– De ez...?

A mutatóujjával, mint egy felkiáltó jellel, lelakatolta a számát, és a gumi „öltözéket” felhelyezte. Ekkor csengetés hallatszott. Riadtan néztünk egymásra, ő kiszólt:

– Ki az?

– Anya! – jött a válasz.

Pillanat – mondta ő. Riadóztatott desszantosok gyorsaságával felkapkodta ki-ki a maga öltözékét, én az inget és a pantallót, ő a májszínű zsákruháját. Ott álltunk az előszobában, ő kinyitotta az ajtót. Velünk szemben egy öreg hölgy (Hááá...t, akit a nyírdalt képen láttam!), a karjai között az álláig felrakott mosott és vasalt ruhákkal. Én meg a harmonikaszerűen összement és felgumírozott altájékkal.

– De, Anya, miért nem telefonáltál? – mondta ő.

– Az Apád halála óta bármikor jöhöttem... – mondta az öreg hölgy. Évfolyamtársi vizitelőnek lettem előléptetve, de az öreg hölgy a földön meglátta a gatyámat és a zoknimat. A hozott ruhák röptükben értek a dohányzóasztalra, lesodorva a poharat, borral együtt. A bor folyt, mint a szabályozatlan folyó. Ezután, mint a tűzoltó rontott be a helyiségekbe. Teljes tüdővel fújta el a gyertyákat. (A fények táncát visszaverte az árnyék.) A lány felkapcsolta a villanyt. Az öreg hölgy egy sziszegő vipera tekintetével és felpuffedt arccal távozott, közölte:

– Lányom! Reggel 7-re itt vagyok elkészíteni a reggelidet! Ezzel bevágta az ajtót, majd az utcai kapu csattanása jelezte, hogy vége a mai napra rendelt regulának.

Amikor magunkhoz tértünk, behordtuk a rongyaimat a hálószobába, ha reggelig nem indulnék haza, akkor ne legyen újabb trauma az öreg hölgynek. Az ígéret rendje szerint, reggel csengetés vert fel bennünket a romossá verejtékezett franciaágyon.

– Jött a Mama!

A lány kirohant a fogadására. Hallottam az öreg hölgy kérdését:

– Mikor ment el? Ó, 10 órakor – válaszolta a lány.

– A nyomorult...

– Miért, anya?

– Mert itt felejtette a cipőjét, ott van a fogas alatt.

Ekkor az öreg hölgy berúgta a cipőimet a komód alá, feltépte a kijáratit ajtót, s csak annyit értettem:

– ...hiába áldozom fel...?